

(Политика, 9.04.2010)

Живот свој треба да се оре и по дану и по мраку све до цика зоре кад треба да смо као поново рођени

Увек сам био у збору одметника и отпадника од неправедног закона који је у себи носио правила која су се косила са природношћу живота, ометала мишљење и осећања. Наше против нас је означило. Крутост бесмислених прописа је изазивао гнев у мени, разгртао жар и распламсавао ватру, која је понекад претила да изгорим у њој. У отвореној борби на брисаном простору против подмуклости противничке тактике остадох жив са пратећим последицама те неравноправне утакмице. Осећај је остао исти и увек је самном. Ја сам посматрач људског друштва у којем глупост ред прави, учесник у ковитлацу који свима кичме сави и мозак са земљом равни. Ја сам сенка која брзо трчи.

Била је недеља вече. На малој Академији сам, први пут у животу на песничкој вечери, док ишчекујем свирку бенда у којем је гитариста мој син, у суседној, великој Академији. Сретох старог друга са којим сам у младости имао неколико пресудних момената у одређивању тока свог живота. Чак је био у болници самном кад је мој син, гитариста, рођен. Сећам се, нијенас пустило медицинско особље, спомињао се неки грип или смо им изгледали сумњиво и неповерљиво, а донели смо цвеће.

После завршене тонске пробе долази сингитариста и ја му пред другом причам целу ову причу. Закључујемо како време брзо пролази док стоји у нама. Опраштам се са сином и остајем са другом. Друг је на лицу места написао четири песме које су, испоставило се касније, биле најбоље које сам чуо на тој песничкој вечери, а дошао је као замена за неког песника који је отказао своје учешће. Он може да замени, али да ли њега неко може да замени? Чисто сумњам.

Песничко вече почиње небулозама, лажном храброшћу и одважношћу у приказивању свог живота. Осим спомињаног друга који је побрао аплауз, остали су штрикали крагне и шалове. Ређају се неспутане амбиције за афирмацијом људи који мисле да могу да

заинтересују неког у откривању свог света. Осећам неиздрживост тихих мука којима сам изложен. Добацујем из публике, органски се изјашњавам, нећу да будем изманипулисан од пуког аматеризма који неумољиво тражи прихватање и потврду за своје скаламерије без љубави, живота, даха, духа и маште. То ме је све подсетило на школу кад су љубимци наставнице српског језика пред разредом читали своје шатро високоумне и лажноемоционалне радове. Ми бисмо превртали очима уз салве негодовања. И тад сам добацивао и изазивао смех да нам помогне у оплемењивању болно озбиљне атмосфере.

Каква је то поезија која не служи томе да се заборавиш на тренутак ко си, или да те открије себи онакавим какав дуго ниси био. Гледам по просторији, углавном млади код којих се не осећа младост и њен авантуристички дух, а требало би да они буду ствараоци неког идеалног света. Уместо да се оголе у песми они се облаче у прње празних речи и бесмислених појмова. Слабо се осећа свет у коме живе и време у ком борава. Надахнућа није било, а лепота се заруменела од стида што је нико није позвао у песму. Музе су биле ошамућене, без даха свежине, уморне и празне. Живот свој треба да се оре и по дану и по мраку све до цика зоре кад треба да смо као поново рођени. Ту сам се опет присетио зашто људи не воле поезију. То им је увек била асоцијација на умишљене и уображене типове који собом друге муче, својим уверењима и фантазијама које не осећа нико као потребне. Али све у свему, драго ми је што постоје људи који себе нуде песми иако ми се чинило да те песме потчињавају својој жељи да их неко прихвати као песнике.

Ово пишем 6.априла, кад су Немци бомбардовали Београд и спалили Народну библиотеку. Штуке су сагореле бомбама наше памћење. Ту сад зјапи рупа глупа са којом нико не зна шта ће. Рана незарасла никако није обележена. Имам предлог: Нека се направи велика књига у пламену из које се чује сирена штуке сваког 6. априла. Зашто никад нико није позвао немачког амбасадора да положи цвеће на тај дан на гроб књиге? Да ли је наш страх снага другом који нас не цени јер смо постали овакви? Понос од мене човека чини у овој кукавичкој тмини.